

ผลการวิจัย

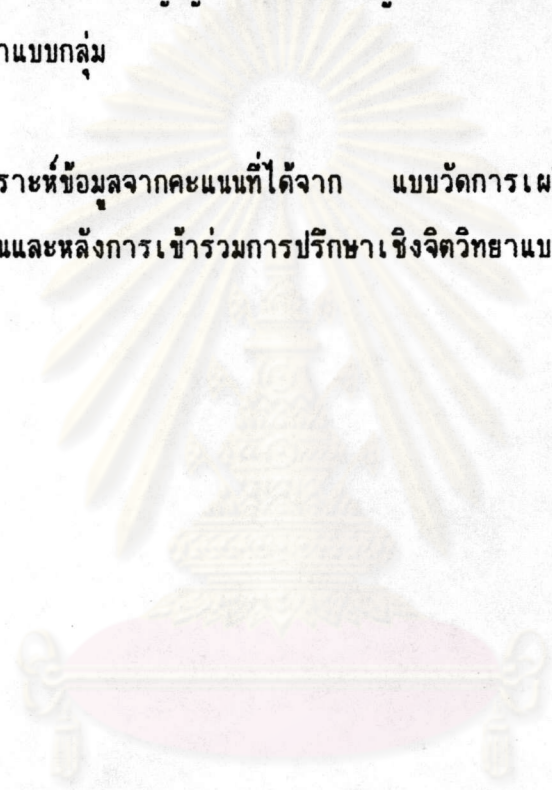
การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาผลของการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มตามแนว  
คิดพิจารณาความเป็นจริง ต่อกลวิธีการเผชิญปัญหาของนักศึกษาพยาบาล โดยมีสมมติฐานการวิจัย  
ดังนี้

1. หลังการทดลองนักศึกษาพยาบาลที่เข้าร่วมการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มตามแนว  
คิดพิจารณาความเป็นจริง จะมีคะแนนการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหาสูงกว่าก่อนเข้าร่วม  
การปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่ม
2. หลังการทดลองนักศึกษาพยาบาลที่เข้าร่วมการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มตามแนว  
คิดพิจารณาความเป็นจริง จะมีคะแนนการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นทางด้านอารมณ์ที่สนับสนุนการแก้  
ปัญหาสูงกว่าก่อนเข้าร่วมการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่ม
3. หลังการทดลองนักศึกษาพยาบาลที่เข้าร่วมการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มตามแนว  
คิดพิจารณาความเป็นจริง จะมีคะแนนการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นทางด้านอารมณ์ที่ไม่สนับสนุนการ  
แก้ปัญหาต่ำกว่าก่อนเข้าร่วมการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่ม
4. หลังการทดลองนักศึกษาพยาบาลที่เข้าร่วมการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มตามแนว  
คิดพิจารณาความเป็นจริง จะมีคะแนนการเผชิญปัญหาแบบหลีกเลี่ยงปัญหาต่ำกว่าก่อนเข้าร่วมการ  
ปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่ม
5. นักศึกษาพยาบาลที่เข้าร่วมกลุ่มการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มตามแนวคิดพิจารณา  
ความเป็นจริง จะมีคะแนนการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นการแก้ปัญหาสูงกว่านักศึกษาพยาบาลที่ไม่ได้  
เข้าร่วมการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่ม
6. นักศึกษาพยาบาลที่เข้าร่วมกลุ่มการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มตามแนวคิดพิจารณา  
ความเป็นจริง จะมีคะแนนการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นทางด้านอารมณ์ที่สนับสนุนการแก้ปัญหาสูงกว่า  
นักศึกษาพยาบาลที่ไม่ได้เข้าร่วมการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่ม

7. นักศึกษาพยาบาลที่เข้าร่วมกลุ่มการศึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มตามแนวคิดพิจารณาความเป็นจริง จะมีคะแนนการเผชิญปัญหาแบบมุ่งเน้นทางด้านอารมณ์ที่ไม่สนับสนุนการแก้ปัญหาต่ำกว่านักศึกษาพยาบาลที่ไม่ได้เข้าร่วมการศึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่ม

8. นักศึกษาพยาบาลที่เข้าร่วมกลุ่มการศึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่มตามแนวคิดพิจารณาความเป็นจริง จะมีคะแนนการเผชิญปัญหาแบบหลีกเลี่ยงปัญหาต่ำกว่านักศึกษาพยาบาลที่ไม่ได้เข้าร่วมการศึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่ม

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากคะแนนที่ได้จาก แบบวัดการเผชิญปัญหาของกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองในระยะก่อนและหลังการเข้าร่วมการศึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่ม ปรากฏผลดังต่อไปนี้



ศูนย์วิทยพัทยากร  
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 3 ผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของคะแนนการเผชิญปัญหา 4 ด้าน ของ นักศึกษานายบาลกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ในระยะก่อนการทดลอง ด้วยการ ทดสอบค่าที

คะแนนการเผชิญปัญหา	กลุ่มทดลอง		กลุ่มควบคุม		การทดสอบค่าที t-test
	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD	
ด้านมุ่งเน้นการแก้ปัญหา	8.575	0.540	8.875	0.647	-1.020
ด้านมุ่งเน้นทางด้านอารมณ์ที่					
สนับสนุนการแก้ปัญหา	10.437	1.337	9.325	1.320	1.660
ด้านมุ่งเน้นทางด้านอารมณ์ที่					
ไม่สนับสนุนการแก้ปัญหา	11.250	1.000	10.812	0.432	1.036
ด้านหลีกเลี่ยงปัญหา	11.463	0.867	10.750	0.614	1.91

$$t_{.01, 14} = 2.97 \quad \text{ทดสอบ 2 ทาง}$$

ตารางที่ 3 แสดงผลการวิเคราะห์ด้วยการทดสอบค่าที (t-test) ปรากฏว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนการเผชิญปัญหาของนักศึกษานายบาลกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ในระยะก่อนการทดลอง ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทั้งในด้านมุ่งเน้นการแก้ปัญหา ด้านมุ่งเน้นทางด้านอารมณ์ที่สนับสนุนการแก้ปัญหา ด้านมุ่งเน้นทางด้านอารมณ์ที่ไม่สนับสนุนการแก้ปัญหา และด้านหลีกเลี่ยงปัญหา

ตารางที่ 4 ผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของคะแนนการเผชิญปัญหา 4 ด้าน  
ของนักศึกษานายบาลกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ในระยะหลังการทดลอง ด้วยการ  
ทดสอบค่าที

คะแนนการเผชิญปัญหา	กลุ่มทดลอง		กลุ่มควบคุม		การทดสอบค่าที t-test
	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD	
ด้านมุ่งเน้นการแก้ปัญหา	12.875	0.670	9.325	0.916	11.66*
ด้านมุ่งเน้นทางด้านอารมณ์ที่ สนับสนุนการแก้ปัญหา	11.337	1.342	9.780	0.735	3.46*
ด้านมุ่งเน้นทางด้านอารมณ์ที่ ไม่สนับสนุนการแก้ปัญหา	8.875	1.780	11.125	0.927	-3.17*
ด้านหลีกเลี่ยงปัญหา	8.957	1.064	10.737	1.049	-3.574*

\*  $p < .01$  ( $t_{.01, 14} = 2.62$  ทดสอบทางเดียว)

ตารางที่ 4 แสดงผลการวิเคราะห์ด้วยการทดสอบค่าที (t-test) ปรากฏว่าค่าเฉลี่ย  
ของคะแนนการเผชิญปัญหาด้านมุ่งเน้นการแก้ปัญหา และด้านมุ่งเน้นทางด้านอารมณ์ที่สนับสนุนการ  
แก้ปัญหานักศึกษานายบาลกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01  
และค่าเฉลี่ยของคะแนนการเผชิญปัญหาด้านมุ่งเน้นทางด้านอารมณ์ที่ไม่สนับสนุนการแก้ปัญหา และ  
ด้านหลีกเลี่ยงปัญหานักศึกษานายบาลกลุ่มทดลองต่ำกว่ากลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่  
ระดับ .01

ตารางที่ 5 ผลการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของคะแนนการเผชิญปัญหา 4 ด้าน  
ของนักศึกษายาบาลกลุ่มทดลอง ในระยะก่อนและหลังการทดลอง ด้วยการทดสอบ  
ค่าที

คะแนนการเผชิญปัญหา	ก่อนการทดลอง		หลังการทดลอง		การทดสอบค่าที t-test
	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD	
ด้านมุ่งเน้นการแก้ปัญหา	8.575	0.540	12.875	0.670	-10.61*
ด้านมุ่งเน้นทางด้านอารมณ์ที่ สนับสนุนการแก้ปัญหา	10.437	1.337	11.337	1.342	-5.03*
ด้านมุ่งเน้นทางด้านอารมณ์ที่ ไม่สนับสนุนการแก้ปัญหา	11.250	1.000	8.875	1.780	5.27*
ด้านหลีกเลี่ยงปัญหา	11.463	0.867	8.957	1.064	4.97*

\*  $p < .01$  (  $t_{.01,7} = 2.99$  ทดสอบทางเดียว )

ตารางที่ 5 แสดงผลการวิเคราะห์ด้วยการทดสอบค่าที (t-test) ปรากฏว่าค่าเฉลี่ย  
ของคะแนนการเผชิญปัญหาของนักศึกษายาบาลกลุ่มทดลองในด้านมุ่งเน้นการแก้ปัญหา และด้านมุ่ง  
เน้นทางด้านอารมณ์ที่สนับสนุนการแก้ปัญหาเพิ่มขึ้นในระยะหลังการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ  
ที่ระดับ .01 และค่าเฉลี่ยของคะแนนการเผชิญปัญหาของนักศึกษายาบาลกลุ่มทดลองในด้านมุ่งเน้น  
ทางด้านอารมณ์ที่ไม่สนับสนุนการแก้ปัญหา และด้านหลีกเลี่ยงปัญหาลดลง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่  
ระดับ .01

ตารางที่ 6 ผลการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของคะแนนการเผชิญปัญหา 4 ด้าน ของ นักศึกษาพยาบาลกลุ่มควบคุม ในระยะก่อนและหลังการทดลอง ด้วยการทดสอบค่าที

คะแนนการเผชิญปัญหา	ก่อนการทดลอง		หลังการทดลอง		การทดสอบค่าที
	$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD	
ด้านมุ่งเน้นการแก้ปัญหา	8.875	0.647	9.375	0.916	-2.55
ด้านมุ่งเน้นทางด้านอารมณ์ที่					
สนับสนุนการแก้ปัญหา	9.325	1.320	9.780	0.735	-1.18
ด้านมุ่งเน้นทางด้านอารมณ์ที่					
ไม่สนับสนุนการแก้ปัญหา	10.812	0.658	11.125	0.927	-1.25
ด้านหลีกเลี่ยงปัญหา	10.750	0.614	10.737	1.049	-0.65

$$t_{.01,7} = 2.99 \quad \text{ทดสอบทางเดียว}$$

ตารางที่ 6 แสดงผลการวิเคราะห์ด้วยการทดสอบค่าที (t-test) ปรากฏว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนการเผชิญปัญหาในด้านมุ่งเน้นการแก้ปัญหา ด้านมุ่งเน้นทางด้านอารมณ์ที่สนับสนุนการแก้ปัญหา ด้านมุ่งเน้นทางด้านอารมณ์ที่ไม่สนับสนุนการแก้ปัญหา และด้านหลีกเลี่ยงปัญหาของ นักศึกษาพยาบาลกลุ่มควบคุมในระยะก่อนและหลังการทดลองไม่มีความแตกต่าง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01